

[Carl Jensen.]

længer her paa Pladsen, da ønsker vi en frisk Mand; denne Mand kan henvises til sin Aldersrente. Og det er dog egentlig trist. Han har haft en Levofod, som svarede til en Indtægt paa 2 000—3 000 Kr., og pludselig sættes han ned til de Beløb, vi kender: 1 008 Kr., 804 Kr. og 600 Kr., henholdsvis for København, Købstæderne og Landet. Derfor mener jeg, vi ikke skal ængstes for, at disse Mennesker dels ejer lidt, dels tjener lidt, selv om de oppebærer Aldersrente. De er straffet nok endda, naar de skal sætte deres Levofod ned efter det Beløb, som Aldersrenten byder. Derfor vil det have sin store Betydning, at man medtager denne Ændring, det vil glæde baade de gamle og Kommunalbestyrelserne.

§ 2 tilsigter at stille Land og By ens med Hensyn til Ydelsen af Sygehjælp. Det har jo vist sig, at man paa Landet ikke har kunnet komme igennem med de Midler, der var til Raadighed. Jeg har sagt før, og jeg maa gentage det, at adskillige Sogneraadsmedlemmer, jeg har talt med, har beklaget sig over, at de ikke turde give Pengehjælp af det Beløb, der var til Disposition, fordi man ikke vidste, hvor man var henne, naar Aaret var omme, idet samme Beløb skulde bruges baade til Sygehjælp, Medicin o. s. v. Landkommunerne vil derfor sikkert hilse Bestemmelsen her med Glæde. Den ærede Ordfører for Venstre var jo ogsaa inde paa, at § 2 var et af de Punkter, hvorom man kunde tænke sig en Forhandling, vel sagtens fordi det ærede Medlem selv repræsenterer Landet og erkender, at derude har Loven ikke virket efter sin Hensigt. Fra vor Side skal der selvfølgelig ikke være noget i Vejen for at gaa med til en Forhandling paa dette Omraade. Mange Kommuner paa Landet har jo taget forskelligt paa Tingene, det indrømmer jeg; visse Kommuner har haft Penge tilovers, og har man saa talt med de gamle, har det vist sig, at det ikke var, fordi der ikke havde været Brug for dem, men man har altsaa skønnet, der kunde spares; denne Sparsommelighed vil ogsaa stadig kunne være til Stede efter den nu foreslaaede Ordning, idet det bliver Kommunalbestyrelserne, der skal bestemme, om Beløbene skal bruges eller ikke. Efter hvad der oplyses i Bemærkningerne, vil Landkommunerne faa et Beløb af 464 000 Kr. mere at raade over, og det er et Beløb, som efter min Mening ikke blot er tiltrængt, men næsten er nødvendigt.

I § 3 foreslaas det, at der ydes Tillæg til Invalidere rentenydere og kronisk syge, og at Hjælpen ydes efter samme Principper

som for de gamles Vedkommende. Der skal altsaa være gyldig Grund til Stede, og Kommunalbestyrelsen skal i hvert enkelt Tilfælde skønne over, om Hjælpen er tiltrængt. Der kan vist derfor heller ikke paa dette Punkt være nogen Fare, man kan være ganske rolig for, at naar der ikke er Grund til at bruge Pengene, vil de heller ikke blive brugt. Mange Invalidere rentenydere og kronisk syge trænger til Hjælp, ja, naar man undersøger Forholdene, opdager man, at mange syge Mennesker lever under rent ud uhyggelige Forhold. Hjemme hos os har vi tænkt paa at faa bygget et Hjem for kronisk syge, og det bliver altsaa en kommunal Udgift, vi derved paalægger os. Maa jeg i samme Forbindelse oplyse, at ogsaa Aldersrentenydere har vi maattet hjælpe med Beløb udover, hvad der kan faas Refusion for. Det foreslaas nu, at der kan ydes Hjælp ogsaa til de Invalidere rentenydere, der oppebærer 540 Kr., i bedste Tilfælde 800 Kr., og tillige til saadanne kronisk syge, der ikke har kunnet faa Invalidere rente. Denne Hjælp synes jeg maa hilses med Glæde.

I §§ 4 og 5 foreslaas det at yde alle de her omtalte Personer, gamle, Invalidere og syge, Brændselhjælp, og der er i den Henseende sat en Maksimumsgrænse af 25 Kr. Første Gang, der blev vedtaget Brændselhjælp, var Grænsen sat til 40 Kr., og anden Gang tror jeg, det var 30 Kr. for Ægtepar og 25 Kr. for enlige Personer. Nu foreslaas der altsaa 25 Kr. for alle, dog ikke for Personer under 18 Aar. Brændselet ydes enten in natura eller ved Mærker ganske som hidtil. Det er rimeligt, at det gøres paa denne Maade, idet man derved sikrer de paagældende, at de ikke kommer til at fryse.

Beløbet vil sikkert ikke afskrække nogen. Der er, som den højtærede Minister nævnte, anslaaet 8 730 000 Kr., men den højtærede Minister mente jo, at der ikke vilde blive Brug for hele Beløbet, men at der efter, hvad der er udregnet, kun vilde medgaa ca. 5 790 000 Kr. Saa snart der er Tale om Millionbeløb, kan man jo nok sige, at det drejer sig om mange Penge, men i denne Forbindelse er det dog vist ikke mange Penge. Man kan efter min Mening være ganske rolig; disse Penge kommer virkelig paa Steder, hvor der er Trang til dem. Hvis Beløbet skulde smuldre hen et eller andet Sted, var det ikke saa rart, men det behøver man altsaa ikke at være bange for.

Endelig bestemmes det i Lovforslaget, at Staten skal bære $\frac{7}{12}$ af Udgifterne og Kommunerne $\frac{5}{12}$. Denne Fordeling synes jeg er ganske udmærket, og den vil vække Tilfredshed ude i Kommunerne.